

Żądania

Przedmiotem postępowania jest stwierdzenie nieważności indywidualnej decyzji zawartej w art. 13 ust. 7 dyrektywy 2010/75/UE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie emisji przemysłowych (Dz.U. L 334, s. 17), w zakresie, w jakim wprowadza się w niej dla państw członkowskich obowiązek przestrzegania konkluzji dotyczących najlepszych dostępnych technik zawartych w pkt 3.5 „Dokumentu referencyjnego dotyczącego najlepszych dostępnych technik w przemyśle cementowym, wapienniczym oraz produkcji tlenku magnezu” (Dz.U. C 166, s. 5) przy określaniu warunków pozwoleń udzielanych przez właściwe organy instalacjom wytwarzającym tlenek magnezu, dla których zgodnie z ww. dyrektywą pozwolenie jest wymagane.

Strona skarżąca wnosi do Sądu:

- tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji,
- pomocniczo, na wypadek gdyby Sąd nie stwierdził nieważności omawianej decyzji w odniesieniu do pkt 3.5 dokumentu referencyjnego w całości, w każdym razie o stwierdzenie jej nieważności w odniesieniu do pkt 3.5.5.4 dokumentu referencyjnego, w tym zwłaszcza poziomu emisji określonego w tabeli 3.11. oraz
- w każdym razie, o obciążenie Parlamentu Europejskiego i Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi 4 zarzuty.

- 1) Zarzut pierwszy dotyczący braku właściwości Komisji Europejskiej.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że Unia Europejska nie posiada kompetencji do objęcia produkcji tlenku magnezu dokumentem referencyjnym.
- 2) Zarzut drugi dotyczący istnienia istotnych braków formalnych, a konkretnie:
 - braku poinformowania skarżących o otwarciu postępowania w sprawie opracowania dokumentu referencyjnego i opóźnienia w przystąpieniu przez nich do tego postępowania,
 - braku w dokumencie referencyjnym „split views” przedstawionych przez skarżące,
 - niedochowania terminu wyznaczonego na analizę ostatecznego projektu dokumentu referencyjnego.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 1 dyrektywy 2008/1/WE dotyczącej zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli.

Skarżące podnoszą w tym względzie, że dokument referencyjny narusza cel określony w art. 1 wspomnianej dyrektywy, polegający na ochronie środowiska jako całości, a tym samym naruszają go także konkluzje zawarte w pkt 3.5 wspomnianego dokumentu referencyjnego, którym zaskarżona decyzja nadaje moc wiążącą.

- 4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia ogólnej zasady równego traktowania, ponieważ zaskarżona decyzja traktuje w taki sam sposób przedsiębiorstwa znajdujące się w odmiennej sytuacji.

Skarga wniesiona w dniu 18 marca 2011 r. — Petroci przeciwko Radzie

(Sprawa T-160/11)

(2011/C 139/49)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Petroci Holding (Abidjan, Wybrzeże Kości Słoniowej) (przedstawiciel: M. Ceccaldi, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności decyzji 2011/18/WPZiB oraz rozporządzenia Rady (UE) nr 25/2011 z dnia 14 stycznia 2011 r. w sprawie zmiany rozporządzenia (WE) nr 560/2005 nakładającego określone szczególne środki ograniczające skierowane przeciwko niektórym osobom i podmiotom w związku z sytuacją w Republice Wybrzeża Kości Słoniowej — w szczególności w odniesieniu do spółki PETROCI;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty podniesione przez skarżącą są co do istoty identyczne bądź podobne do tych, które zostały powołane w sprawie T-142/11 SIR przeciwko Radzie.

Skarga wniesiona w dniu 15 marca 2011 r. — High Tech Srl przeciwko OHIM — Vitra Collections (kształt krzesła)

(Sprawa T-161/11)

(2011/C 139/50)

Język skargi: włoski

Strony

Strona skarżąca: High Tech Srl (Mediolan, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci G. Florida i R. Florida)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)